

ลูกอนุ

ลูกอนู
แต่งโดย รวิวร

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.
2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

ไมอนุญาตให้ทำการสแกน ดัดแปลง
เนื้อหา คัดลอกเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งหรือ
ทั้งหมด เพื่อนำจำหน่าย หรือ คัดลอกอ่านทั้ง
สิ้น หากพบเห็นผู้กระทำผิดตั้งความกล่าว
ข้างต้น จะทำการดำเนินคดีทางกฎหมาย

บรรณาธิการ : จุฑารัตน์ กิตติก้องนภา

ที่ปรึกษา : สุธิ อึ้งกิจจานุกิจ

พิสูจน์อักษร : สุธิ อึ้งกิจจานุกิจ

ออกแบบรูปเล่ม : สุธิ อึ้งกิจจานุกิจ

ออกแบบปก : Zeren Zerviolar

ราคา 400 บาท

สั่งซื้อได้ที่

Line : jutaratj13

Facebook : Jutarat Kittikongnapa

คำนำ

เรื่อง ลูกอนู นี้ เป็นนิยายวาย ชายรักชาย/
Boy Love/Yaoi
นิยายเรื่องนี้ไม่ได้อ้างอิงประวัติศาสตร์
ไม่มีตัวบุคคลจริง
ไม่มีสถานที่จริง
เป็นจินตนาการของผู้เขียนล้วนๆ

เพราะเป็นลูกอนูที่ไร้ค่า
บิดาบังเกิดเกล้าจึงยกเขาให้เป็นชายบำเรอ
ของมหาอำมาตย์
แต่มหาอำมาตย์เกิดหัวใจวายตายในคืนเข้า
หอ
ทำให้เขาถูกตราหน้าว่าร่านราคะ
และจะจับเขาฝังทั้งเป็น

ขอให้สนุกกับการอ่านและขอบคุณทุกท่านที่
อุดหนุนนะคะ
รวิวร

ลูกอนู

รวีร

บทที่ 1

หลี่ชิง เด็กหนุ่มน้อยวัยสิบสี่ หน้าตา
สะสวยราวกับเทพเซียน รูปร่างบอบบาง
เพราะเพิ่งย่างเข้าสู่วัยแรกรุ่นตรุณ ผมดำ
ขลับยาวสลวยปล่อยปรกหลังไหล่ สวมชุดไว้
ทุกซ์สีขาวผ้าเนื้อหยาบ แต่เขาไม่ได้เต็มใจจะ
ไว้ทุกซ์เลย...เขานั่งอยู่บนเตียงนอนเล็กๆ ใน
ห้องแคบๆ ที่มีเพียงแสงริบหรี่จากเทียนไข
เล่มเล็กเพียงเล่มเดียวเท่านั้นที่อยู่เป็นเพื่อน
ประตุน้ำตาลของห้องล้วนถูกล้ามโซ่คล้อง
กุญแจจากภายนอก

มีเพียงประตูห้องเท่านั้นที่เขาเป็นคน
ลงกลอนข้างในซ้ำเพื่อป้องกันไม่ให้คนนอก
เปิดพรวดพราดเข้ามาได้ตามอำเภอใจ

เสียงกุ๊กกักดังมาจากนอกประตู...
ทำให้เด็กหนุ่มเงยหน้ามอง

มีคนกำลังไขกุญแจด้านนอก...จากนั้น
ก็ตามมาด้วยเสียงชลกชลกๆ เบาๆ ของ
ความพยายามที่จะเปิดประตูเข้ามา แต่
พยายามอยู่สักพักเมื่อไม่เป็นผล ก็เปลี่ยนมา
เป็นเคาะประตูเบาๆ เรียกเสียงค่อยๆ ว่า

“เสี่ยวชิง เปิดประตูให้ข้าหน่อย”

“ใคร?” หลี่ชิงแก้งถาม ทั้งๆ ที่จำเสียง
ของอีกฝ่ายได้

“ข้าเอง เฉาฉุน” คนข้างนอกประตูจำใจ
ต้องประกาศตัวด้วยเสียงดังกว่ากระซิบแค
นิดเดียว

“ตึกตื่นป่านี่แล้ว คุณชายใหญ่มาที่นี่
ทำไม?” เด็กหนุ่มกล่าวถามด้วยน้ำเสียงเย็น
ชา

“เสี่ยวชิง...พຽ່งนี้แล้ว เจ้าจะต้องถูกฝัง
ทั้งเป็น เจ้าไม่กลัวหรือ?”

“กลัวหรือไม่ ก็ไม่ใช่เรื่องของท่าน?”

“ย่อมเป็นเรื่องของข้า” เสียงแหบทุ้ม
ของเฉาฉุนเอ่ยอย่างร้อนรน

“ข้าขอบเจ้า ข้าขอบเจ้ามากเสี่ยวชิง ขอ
เพียงเจ้ายอมข้า ข้าจะปกป้องตัวเอง”

“ปกป้องข้าหรือ? ท่านจะใช้ฐานะอะไร
มาปกป้องข้า”

หนุ่มน้อยส่งเสียงเฮอะเบาๆ ก่อนจะ
กล่าวต่อ

“ที่ข้าตกที่นั่งลำบากครั้งนี้ล้วนเป็น
เพราะท่าน หากท่านมีมาวุ่นวายกับข้า จน

บิดาของท่านไปดูตัวข้าแล้วเกิดความพึงพอใจ ออกปากกับ...”

หลี่ซิงนั้นกล้ำกลืนคำว่า...บิดาของข้า...เอาไว้ไม่ยอมกล่าวออกมา

“ออกปากกับอำมาตย์หลี่ อำมาตย์หลี่ก็คงไม่คิดจะเอาข้าเป็นบันไดไต่หาอำนาจด้วยการยกข้าให้เป็นชายบำเรอของมหาอำมาตย์ เฉวฮั่วบิดาของท่าน...แล้วผู้ใดจะคาดคิดว่าอยู่ๆ เขาจะหวั่นไหววายตายโดยไร้สาเหตุ จนข้าถูกประณามว่าเป็นคนรำนราคะ ต้องถูกจับฝังทั้งเป็นไปพร้อมกับศพของเขา”

“ยามนี้ข้าได้สืบทอดตำแหน่งมหาอำมาตย์ต่อจากท่านพ่อผู้วายชนม์แล้ว ขอเพียงเจ้ายอมข้า ข้าจะกันเจ้าเอาไว้ไม่ให้พวกเขาจับเจ้าฝังไปกับท่านพ่อ”

“หิ...ท่านทำได้หรือ?” น้ำเสียงของหลี่ซิงเยาะหยัน

“ข้าทำได้” เฉวฉุนกล่าวยืนยันหนักแน่น แต่หลี่ซิงไม่เชื่อ เพราะอีกฝ่ายมากเกินไปแสนกล เด็กหนุ่มคาดเดาในใจว่า...เฉวฉุนคงไม่ยอมเอาอนาคตของตนเองมาแลกกับชีวิตลูกอนุรักษ์อย่างเขาเป็นแน่ ที่กล่าวมา

ทั้งหมดก็เพียงเพื่อหว่านล้อมให้เขายินยอม
สมสู่ด้วยเท่านั้น หลังจากนั้นเขาจะถูกฝังทั้ง
เป็นหรืออย่างไร เฉา-จุนก็คงแค่เอามือไพล่
หลังยืนมองเท่านั้น!

“เช่นนั้น... ท่านก็ช่วยให้ข้ารอดชีวิต
จากการถูกฝังทั้งเป็นในวันพรุ่งนี้เสียก่อน
เรื่องอื่นค่อยมาว่ากล่าวกันทีหลัง” หลี่ซิง
กล่าวเสียงเรียบ

นอกประตูเจียบเสียงไปอึดใจหนึ่ง แล้ว
เสียงกุกกักของการคล้องโซ่ใส่กุญแจก็ดังขึ้น
ต่อด้วยเสียงฝีเท้าก้าวห่างจากไป

เด็กหนุ่มถอนหายใจ...ชีวิตของเขาคง
หนีไปพ้นวันพรุ่งนี้เป็นแน่แท้!

แต่ถึงต้องตาย... เขาก็ขอสาปแช่งให้
จวนมหาอำมาตย์เฉาฮั่วกับจวนอำมาตย์หลี่
ไฉพบกับความย่อยยับพินาศหมดสิ้นทั้งสอง
ตระกูล!!!

หลี่ซิงนั่งอยู่ในความเจียบอีกพักใหญ่ ก็
มีคนมาไขกุญแจปลดโซ่ประตู แต่พอเปิด
ประตูไม่ได้ ก็ทุบประตูโครมๆ ตะโกนว่า

“หลี่ซิงเปิดประตูเดี๋ยวนี้” น่าจะเป็น
เสียงคนรับใช้ชาย

หลี่ชิงจึงลุกจากเตียงที่นั่งอยู่ไปเปิดประตู พอประตูเปิดออกก็เห็นคนรับใช้ชายสองคนที่มีหน้าตาบูดบึ้งยืนอยู่

“ตามเข้ามา” คนรับใช้คนหนึ่งเอ่ยเสียงห้วน แล้วคนรับใช้ชายทั้งสองก็จับต้นแขนของหลี่ชิงคนละข้างเอาไว้แน่น พาตัวไป

เด็กหนุ่มได้แต่คิด... พวกसारเลวนี้คงจะจับเขาไปใส่โลงตอกปิดฝาเตรียมไว้ฝังพรางนี้เป็นแน่

แต่ผิดคาด...

คนรับใช้ทั้งสองลากตัวหลี่ชิงไปที่ห้องโถงใหญ่ของคฤหาสน์ตระกูลเฉา

ที่นั่น... มีคนผู้หนึ่งที่หลี่ชิงไม่รู้จักนั่งที่เก้าอี้ในตำแหน่งประธาน เป็นบุรุษหนุ่มวัยยี่สิบห้า หน้าตาหล่อเหลาคมคายอย่างยิ่ง ดวงตาคมกริบติดจะดูด้น รับกับมีสีหน้าเย็นชากระด้าง รูปร่างกำยำสูงใหญ่ แต่งกายหรูหราประณีต อย่างผู้สูงศักดิ์

ส่วนเฉาจุนที่มีตำแหน่งเป็นมหาอำมาตย์และเจ้าบ้านในเวลานี้ กลับยืนอยู่ข้างๆ อย่างสงบเสงี่ยม

พอหลี่ซิงถูกนำตัวมา ก็ถูกบังคับให้
คุกเข่าลงที่กลางห้องโถงตรงหน้าชายสูง
ศักดิ์คนนั้น

“เสี่ยวซิง...เอ้อ...หลี่ซิง” เจาฉุนเอ่ย
อย่างไม่ทันระวังก่อนจะรีบเปลี่ยนคำเรียกหา
เพราะอยู่ต่อหน้าบุคคลอื่น

“รีบ โขกศิระชะคารวะไท่ชินอ๋อง” (ชิน
อ๋อง = ตำแหน่งสูงสุดของอ๋อง มีคำว่า “ไท่”
ที่แปลว่ายิ่งใหญ่นำหน้า จึงเป็นตำแหน่งที่สูง
ขึ้นไปอีก ใช้เฉพาะในเรื่องนี้เท่านั้น)

บุรุษตรงหน้านี้นี้คือไท่ชินอ๋องหรือ?

ไท่ชินอ๋องผู้มีอำนาจสูงสุดในแผ่นดิน
หนานหยางนี่หรือ!

ผู้มีอำนาจเหนือกว่าฮ่องเต้เสียอีก!!!

หลี่ซิงคิดจะเสี่ยงดวงดู...หากได้ผลก็
รอด หากไม่ได้ผลก็แค่ตาย...จะอย่างไรเขาก็
ต้องตายอยู่แล้วนี่นา

เด็กหนุ่มนิ่งเฉย ไม่ยอมโขกศิระชะ

เจาฉุนร้อนใจ ลอบโบกมือให้คนรับใช้
ชายทั้งสองที่นำตัวหลี่ซิงมา และยื่น
สงบเสงี่ยมอยู่ด้านข้าง

ทั้งสองสมกับเป็นคนรับใช้มานานปี พอเห็นสัญญาณก็ตรงเข้ามาจะจับหลี่ชิงโขกศีรษะ

“ไม่ต้อง” ไทชินอ่องส่งเสียงห้าม

...คนมีอำนาจ แม้แต่เสียงก็ยังทรงอำนาจ

คนรับใช้ทั้งสองรีบคำนับแล้วกลับไปยืนอยู่ด้านข้างตามเดิม

“ทำไมเจ้าไม่ยอมคารวะข้า?” ไทชินอ่องถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ พलयกน้ำชาขึ้นจิบ

“คารวะท่านแล้วมีประโยชน์อันใด?” หลี่ชิงใช้น้ำเสียงเดียวกันถาม...แต่เพราะยังเป็นเพียงเด็กหนุ่มวัยละอ่อนอยู่ เสียงที่ใช้จึงมิได้เข้มแข็งมีอำนาจมากเท่า

“เจ้าไม่กลัวข้าโกรธแล้วลงโทษเจ้าหรือ?” ไทชินอ่องถามเสียงเรียบๆ ดังเดิม

“จะอย่างไร...ข้าก็ต้องตายอยู่แล้ว” หลี่ชิงตอบ “ถ้าท่านโกรธแล้วลงโทษข้า อย่างมากก็แค่ตาย แล้วคนเราตายได้เพียงหนเดียวเท่านั้น”

ไท่ชินอ๋องยกยิ้มมุมปากขำขึ้นนิดหนึ่ง
“เจ้าจะแสดงความกล้าหาญ...เช่นนั้นหรือ?”

แต่... คำตอบของเด็กหนุ่มทำให้ท่าน
อ๋องผู้ยิ่งใหญ่ปรากฏแววประหลาดใจใน
ดวงตาบอบหนึ่ง “ข้ากำลังเรียกร้องความสนใจ
จากท่านอยู่”

“เพื่อ?”

“ถ้าท่านสนใจข้า ข้าอาจจะมีชีวิต
รอด... แต่ถ้าท่านไม่สนใจข้า ข้าก็แค่ถูกฝัง
ตายทั้งเป็นเหมือนเดิมเท่านั้น”

“ทำไมเจ้าไม่อ่อนวอนขอร้องข้าดี ๆ
ล่ะ?”

“ผู้สูงศักดิ์อย่างท่านไม่ใจอ่อนง่าย ๆ
หรอก... ท่านผ่านคำอ่อนวอนขอร้องจากผู้คน
มามากมายอย่างไม่ใส่ใจ แล้วจะมาสนใจ
อะไรกับคำอ่อนวอนของข้า” หลี่ชิงกล่าว
ตรงๆ “แต่ถ้าท่านไม่มีความสนใจข้าเลย
ท่านคงไม่ให้คนนำตัวข้ามาให้ท่านดู”

“อืม... เจ้าพูดถูก” ไท่ชินอ๋องยกมุมปาก
นิดหนึ่ง ก่อนจะกล่าวต่อว่า “ข้าอยากเห็นว่า
บุรุษแบบไหนกันนะจึงทำให้มหาอำมาตย์เฉา
ฮั่วถึงกับตายคาเตียงได้” หยุดเล็กน้อยก่อน

จะกล่าวต่อว่า “แต่เห็นแล้ว...ก็เป็นเพียงเด็ก
น้อยคนหนึ่งเท่านั้น!”

แววตาของหลี่ซิงหม่นแสงลง แต่ไม่เอ่ย
อะไรออกมา...เขาหมดคำพูดแล้ว ลูกอนุ
อย่างเขาแม้ตะเบ็งจนสุดเสียง ก็คงดังไม่เท่า
เสียงแมลงหวี่ พุดไปก็ไร้ค่า ลู้อย้าอ่อนวอน
ให้ถูกหัวเราะเยาะดีกว่า

“ท่านอ๋อง...ข้าน้อยจะให้ลากตัวเขา
ออกไป จะได้ไม่อยู่ขัดหูขัดตาของท่านดีหรือ
ไม่ขอรับ?” เฉาฉุนประจบประแจง

แต่ไท่ซินอ๋องปฏิเสธ “ไม่ต้อง...รูปร่าง
หน้าตาของเขาออกจะเจริญหูเจริญตามากอยู่
ไม่ขัดตาแม้แต่น้อย”

ทำเอาเฉาฉุนถึงกับไปไม่เป็น “อ้า...”

ไท่ซิน อ๋อง ละเลียดดื่มชาช้าๆ...
ท่ามกลางหัวใจที่เต้นตึกตักอย่างรอคอย
ความหวังอันริบหรี่ของหลี่ซิง และความ
อึดอัดของเฉาฉุน

ก็...เสียงวางถ้วยชาเบาๆ แต่สะท้อน
ใจทุกคนในห้อง โถงรับรองใหญ่แห่งนั้น
เพราะทุกคนต่างเงิบกริบ

“เจ้ามีคุณสมบัติอะไรบ้าง?” ไทชินอ่องถาม นัยน์ตาคมกริบมองตรงมาที่หลี่ซิง

“ข้าสามารถบรรเลงฉิน ร่ายกลอน เล่นหมากล้อมขอรับ” หลี่ซิงตอบ

“ในระดับไหน?”

“แค่พอได้ขอรับ”

“ไร้ประโยชน์...ได้กรับใช้ของข้าน่าจะเชี่ยวชาญกว่าเจ้าเสียอีก”

ไทชินอ่องสะบัดแขนเสื้อเบาๆ ก่อนจะถามต่อว่า

“แล้วความสามารถบนเตียงล่ะ?”

หลี่ซิงยิ่งไปเป็นครู...จะให้เขาตอบว่าอย่างไรล่ะ เขาไม่เคยมีสัมพันธ์ทางเพศกับใครแม้สักครั้งเดียว ตาเฒ่าเฉาฮ้วนนั้นก็ไม่ได้แตะต้องถูกเขาแม้แต่บัดเดียว ก็เป็นลมตายไปเสียก่อน ทว่าเขากลับถูกเอาไป ร่ำลือว่าร้านราคะจนตาเฒ่านั้นสิ้นใจตาย!

“ช่างเถอะ...” ไทชินอ่องกล่าวขึ้น “นานๆ ครั้ง ทำการค้าขาดทุนสักทีก็น่าสนุกดี” แล้วหันไปถามเฉาจุน “ท่านมหาอำมาตย์ว่าจริงหรือไม่?”

“จริงขอรับ” เฉาจุนรีบประจบ

“ท่านเห็นด้วย?”

“ขอรับ”

“ดี” กล่าวแล้วไท่ชินอ่องก็หันไปเรียก
“หวังเสียง”

“ขอรับ” หวังกงกง ชั้นที่คนสนิทของไท่
ชินอ่องวัยสามสิบ รูปร่างสูงใหญ่ ดวงหน้า
สีเหลี่ยม แวตาเท่าทันคน น้อมกายรับคำ

“เอาทองคำน้ำหนักเท่าเด็กคนนี้ให้ทำ
นมหาอำมาตย์ใส่โลงฝังร่วมกับบิดา เป็น
ค่าตัวของเด็กคนนี้ แล้วนำเด็กคนนี้กลับจวน
ไปดูแลให้ดี ข้าจะรับเขาเป็นเด็กรับใช้ห้อง
ข้าง (ชายบำเรอ)”

ฟังถึงตรงนี้...หลี่ซิงก็ร่ำร้องอย่างแทบ
จะบ้าคลั่งในใจ...ข้ารอดตายแล้วหรือ? ข้า
รอดตายจริงๆ หรือ?

พอรู้ว่าตนเองรอดจากการถูกฝังทั้งเป็น
ประสาทที่ตึงเครียดจนแทบจะขาดสะบั้นอยู่
รอมร่อ กินไม่ได้นอนไม่หลับมาหลายวัน
หลายคืน ก็ผ่อนคลาย...ร่างบอบบางที่
คุกเข่าอยู่ทรุดซบลงบนพื้นหมดสติไป!

หลีซิงรู้สึกตัวอีกทีก็มานอนอยู่บนเตียงที่ปูพูกนุ่มในห้องนอนที่สวยงามมีระเบียบห้องหนึ่ง แม้ไม่ถึงกับหรูหราอลังการ แต่ก็ดีกว่าห้องนอนเก่าของเขาที่จวนตรระกูลหลีหลายสิบเท่า...ที่นอนผ้าห่มหมอนหนุนล้วนนุ่มอุ่นสะอาดเอี่ยม พอลืมตาขึ้น...ก็เห็นเด็กรับใช้วัยไล่เลี่ยกันกับเขาคนหนึ่ง หน้าตาน่ารักยืนส่งยิ้มให้จนลักยิ้มที่สองข้างแก้มเป็นรอยยิ้ม

“คุณชายหลีตื่นแล้วหรือขอรับ?”

หลีซิงไม่ได้ตอบคำถาม แต่ถามกลับว่า “เจ้าคือ?”

“บ่าวชื่ออาเฟย ท่านหวังกงกงให้บ่าวมาอยู่เป็นเด็กรับใช้ประจำตัวของคุณชาย และสั่งว่าหลายวันนี้ให้คุณชายพักผ่อนให้สบาย กินให้อิ่ม นอนให้หลับ หากท่านอ่อนจะให้คุณชายไปรับใช้ จะให้คนมาบอกกล่าวเองขอรับ”

กล่าวแล้วอาเฟยก็ปรนนิบัติให้หลีซิงแปรงฟันบ้วนปากล้างหน้า แล้วไปยกสำรับอาหารมาให้...นี่นับเป็นมือแรกที่หลีซิงได้กิน

อาหารดีๆ ไม่ใช่ของเหลือเดนจากในครัว
อย่างที่ได้รับจากจวนตระกูลหลี่

“อาเพยนั่งกินด้วยกันสิ” หลี่ซิงกล่าวกับ
เด็กรับใช้ประจำตัวคนแรกในชีวิต

อาเพยยิ้มแล้วส่ายหน้า “บ่าวกินอิ่มมา
จากในครัวแล้วขอรับ”

“อาเพย...ข้าถามอะไรเจ้าบางอย่างได้
หรือไม่?” หลี่ซิงกินไปพลางถามไปพลาง

“ได้ขอรับ” อาเพยรับคำ

“เจ้ามาอยู่ที่จวนไท่ชินอ่องนานเท่าไร
แล้ว?”

สีหน้าอาเพยสลดลงเล็กน้อย ก่อนจะ
ตอบว่า “ตั้งแต่เกิดมาขอรับ”

“ตั้งแต่เกิด...บิดามารดาเจ้าล้วนอยู่ใน
จวนนี้หรือ?”

“หามีได้ขอรับ” อาเพยเอ่ย “บ่าวถูกทิ้ง
ตั้งแต่แรกเกิด มีคนเก็บบ่าวได้ที่พงหญ้า แต่
ครอบครัวนั้นไม่พร้อมจะเลี้ยงบ่าว จึงนำบ่าว
มาขายให้ท่านพ่อบ้านของจวนนี้ ชื่ออาเพยนี้
ก็เป็นท่านพ่อบ้านตั้งให้ขอรับ”

หลี่ซิงมองอาเพย แล้วได้แต่ปลงใน
ใจ...พ่อแม่ของอาเพยเอาอาเพยมาทิ้งไว้ใน

พวงห้อย ไม่สนใจว่า...เด็กแรกเกิดจะอยู่รอดหรือไม่ จะถูกสัตว์ทำร้ายหรือไม่...จิตใจทำด้วยอะไรหนอ?

ส่วนเขานั้น...คนที่ได้ชื่อว่าเป็นบิดา บังเกิดเกล้ากลับผลักเขาให้ตกนรก ยกเขาให้เป็นชายบำเรอของตาเฒ่าตันทนหากลับได้หน้าตาเฉย!